

TRIBUNA LLIURE

Droga: política, societat i professionals

Sebastià Salellas (*)

Fa pocs dies, a Ciutat de Mallorca, s'analitzava en el Congrés Estatal de Socidrogalcohol el panorama actual, des d'un punt de vista tècnic, del tractament de les persones afectades per la drogodependència i, la seva possible reintegració dins del marc i usos més convencionals i normativitzats de la nostra societat.

D'aquestes jornades, se'n podria destacar diferents aspectes o conclusions:

A) La drogodependència, sobretot pel que fa a opiacis (i més concret heroïnòmans), no té una alternativa institucional clara, vistes les diferents experiències assistencials-terapèutiques.

B) La realitat de les comunitats terapèutiques (granges) al nostre país es troba en una primera fase, i les institucions no s'han decidit a fons entorn d'aquesta matèria, i han deixat la iniciativa als moviments religiosos i institucions privades.

C) En tot cas, queda per realitzar un aspecte fonamental: el retorn del que ha passat, l'experiència de les comunitats terapèutiques en el seu món habitual, i la creació d'un coixí social bàsic alternatiu a l'experiència «sensacional» de la droga.

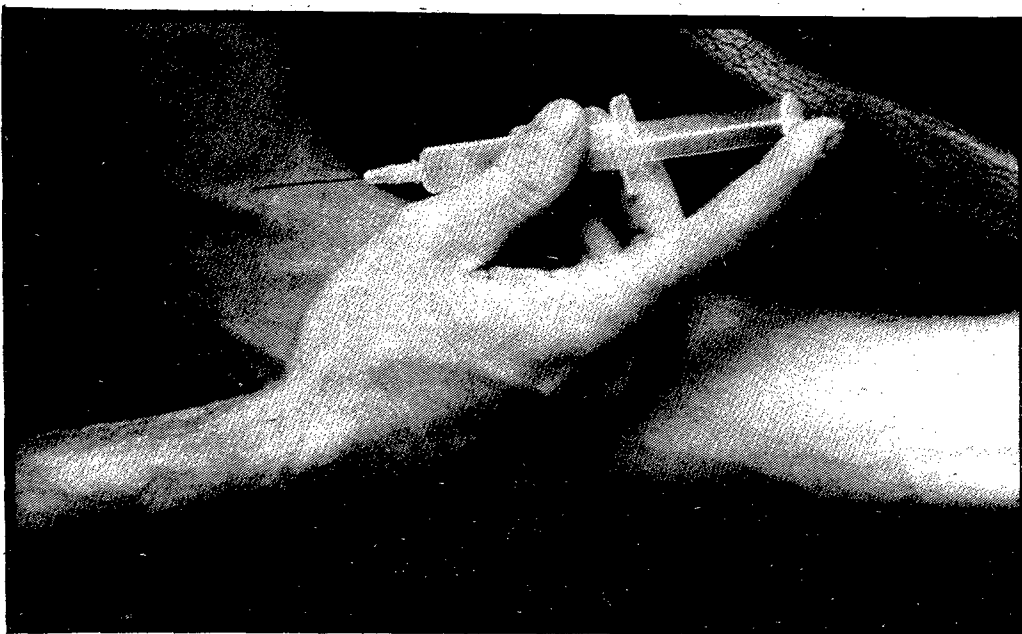
D) També la justícia ha de posar-se a l'altura de les circumstàncies. És necessari que, com més aviat millor, es disposi d'un protocol suficient que protegeixi l'afectat per la droga, davant l'aparell judicial (des de la policia, fins al compliment en la presó o en llibertat vigilada).

E) Cal resoldre definitivament els problemes corporatius que també condicionen la veritable assistència als ja drogoadictes. A nivell de tot l'Estat, i també de les nostres comarques, hi ha una veritable lluita per enquadrar aquesta assistència partint de criteris de la medicina i organització psiquiàtriques i per altra banda, des de criteris més psicossocials i oberts a uns planejaments més apropiats a la necessitat social, més desinstitucionalitzadors.

Les comarques de Girona i la mateixa capital, es troben implicades i afectades per aquesta realitat, de manera que de moment no existeixen els serveis adequats i suficients per atendre als drogodependents amb problemes, perquè no hi ha hagut una resolució clara de les institucions supralocals (Departament de Sanitat, Serveis Socials de la Generalitat i Diputació).

Portem anys en què els diferents departaments de les esmentades institucions es van passant la pilota, de manera que un any sembla que és competència d'un departament; i a l'exercici següent ho és de l'altre; i, mentre, queden molt poques portes obertes de cara a un servei com cal.

Ja fa anys que hem proposat a les esmentades institucions els serveis que entenem com a mínims per a les comarques i que van des de disposar llits hospitalaris fins a una granja i els serveis complementaris, a més dels altres equipaments per portar un programa global d'atenció. Les propostes per ara són ben vistes, però no es

duen a terme, i és evident que, pel cost del programa (que ha de passar dels 60 milions d'inversió i 50 de manteniment anyal) i pel nombre d'usuaris, ha de ser un servei comarcal.

A Girona, aquesta situació no ha tingut una solució per una picabaralla entre els diferents professionals possiblement implicats en el projecte.

Mentre, tot queda en humils programes municipals que no poden cobrir una despesa d'aquesta mena, i els afectats i les seves famílies es veuen obligats a emigrar a Barcelona o a Europa a la recerca de solucions que, com hem dit abans, no són definitives. Entenc la desesperació dels afectats davant d'aquesta incapacitat institucional de resoldre un problema tan peremptori, però el problema és corporatiu (entre metges, psiquiatres i els «psicòlegs/assistents socials»), i és un realitat a tot l'Estat. He pogut valorar la dimensió que comporta els interessos professionals, els quals condicionen les decisions polítiques tan importants com aquestes, i és lamentable que, per damunt dels recursos financers, que hi són, les institucions gironines no duguin a terme definitivament un equipament suficient per a les nostres comarques.

La droga, curiosament és vista pel ciutadà del carrer, com un mal latent d'acord amb els paràmetres que li han venut els mitjans de comunicació, i l'associa normalment amb delinqüència. El que seria molt important és que la ciutadania conegués la veritable dimensió de la droga, la causa per la qual s'han montat els grans negocis legals/il·legals, partint de la feblesa material d'institucions de la nostra societat com és la família, l'escola i l'actual i provisional món del treball i de l'oci, davant l'alternativa de bones sensacions que ofereix la dro-

ga. La droga mereix un canvi de valoracions de tota la societat, de manera que es procuri un règim material de vida de millor qualitat, igualitari, que faci abandonar l'alternativa visionària als actuals i futurs consumidors drogoadictes; en conseqüència s'ha d'exigir que les seves institucions realitzin:

— Un pla ben clar d'assistència globalitzador amb els equipaments que calguin, amb la major urgència.

— Que es faci més cas i es doni més «canya» a les noves generacions amb els mitjans necessaris, en les seves experiències d'estudi, treball i oci.

— Que els recursos dels pressupostos generals de l'estat, siguin els suficients, i distribuïts en funció de les necessitats de cadascuna de les nacions o regions de l'Estat, que es duguin a terme ja el Pla Nacional sobre la Droga.

Mentre, però, el panorama és desolador. Només notícies i fotografies d'un braç i d'una xeringa als diaris, especulacions sobre la realització o no de programes institucionals, i dia a dia, un estrany seguit de suïcidis de drogodependents, amb la inseguretat social i familiar dels afectats, i les seves llargues pelegrinatges a comunitats, dispensaris, comissaries, hospitals, presons, etc.

A nivell polític, continuem la lluita per saber qui és qui amb la droga. El Senat debat un informe sobre la droga, i el Govern central impugna la mini-llei del Parlament de Catalunya, en matèria de droga.

Diagnòstic: Parèsia política i alèxia social sobrevinguda.

(*) Regidor de Serveis Socials i Joventut de l'Ajuntament de Girona (PSC).

UN SOFÀ A LA RIBA Vinyoli

Un dels espectacles més tristos que s'han produït en aquest país darrerament ha estat l'allau de distincions i premis que han atorgat al poeta Joan Vinyoli després de la seva mort, ara fa un any. Institucions de tots els àmbits han conferit honors pòstums a Vinyoli com si no haguessin tingut temps de concedir-los-hi en vida. Vinyoli, senyors, va morir a l'edat de setanta anys, després de publicar més de dotze llibres de poesia. Allò que ha reblat el clau ha estat que el Ministerio de Cultura del senyor Solana hagi concedit el Premi Nacional de Literatura, fa quatre dies, el 19 de novembre, a l'autor de *Passeig d'aniversari*. Un «Premi Nacional» de característiques similars va ser refusat per Vinyoli el 1986, per motius polítics. Ara, el poeta, des de la seva tomba, deu mirar de través tota aquesta genteta que vol quedar bé a misses dites, tot aprofitant que ell ja no els pot espatllar la festa. Jo respecto i considero l'opinió d'aquells que, comprensius i possibilistes, s'estimen més que Vinyoli hagi estat reconegut per les autoritats, encara que aquest fet s'hagi produït tan tard i amb aquest aire de cosa oficial i estantissa. Però el més trist de tot plegat és que un poeta de la qualitat de Vinyoli, amb la seva honestat i la seva coherència, hagués de viure tants anys menysvalorat, sota els desiguis d'aquells que, sense arribar-li a les soles de les sabates, dictaven les normes de la pura literatura i catalanista. Ara tots corren a dir que era gran poeta, però uns anys enrera, als ambients literaris de Barcelona, de Vinyoli només es remarcava que li agradava molt de beure, igual que al seu amic Gabriel Ferrater, que li agradaven també «les herbes d'embogir» i la resta de plaers terrenals. Amb els anys, però, no tindrà cap importància que ara la politiqueria municipal, autonòmica i espanyola es refili els bigotis tot premiant Vinyoli, allò que comptarà, per sempre més, seran els seus versos: «Rei mal vestit, emperador calçat/amb esparidenyes. Però tinc la barca/em sé la mar».

Miquel Pairó

En record de

† Joan Julià i Roch

Amb motiu del segon aniversari de la seva mort, la seva família, agraïda per les vostres pregàries, us convida a la missa que se celebrarà avui diumenge, 1 de desembre, a 2/4 de 9 del vespre, a la parròquia de Sant Narcís.

Girona, 1 de desembre de 1985

PREGUEU DÉU EN CARITAT
per l'ànima de

† Emilio Matas i Puig

Morí a Girona el dia 30 de novembre del 1985
a l'edat de 67 anys havent rebut Els SS.SS. i la B.A.

A.C.S.

La seva esposa, Seculina Roca i Coll; fills, Jaume, Margarida i Jordi; fills polítics, Margarida Palou, Joaquim Rabassada i M. Dolors Mirandes; néts; germana, Maria; germans polítics; nebots; cosins i família tota participen a llurs amistats tan sensible pèrdua. La missa exequial en sufragi de la seva ànima se celebrarà avui, diumenge, dia 1, a les deu del matí, a l'església parroquial de Sant Cugat.

Salt, 1 de desembre del 1985